

היא מצליחה - ומצב הכדורסל של הנשים מדכא אותה

מתילב לנושא. מה שמעניין את כולם זה הגברים. לאגודה יש תקציב כולל. אין תקציב נפרד לגברים ולנשים, אולם כל הכסף שצריך להגיע גם לנשים, מתבזבז רק על גברים. זהו מצב שלא יתכן!

בליגה הלאומית ישנן 12 קבוצות. כמה מהן ברמה אפס. לאחד

הצלחה כואבת

רונה, לאחר שכל בקשותיה של ענת מהנהלת איגוד הכדורסל לא הועילו, היא החליטה לפתוח ב"מיתקפה רצינית יותר. היא כתבה מיכתב ליושבי ראש האיגוד, עמרי אל אליהו, ושיטחה בו את הצי

עותיה-טענותיה:

לצמצם את מיספר קבוצותיה-

ה כדורסלנים בישראל מי שגשגים ופורחים. הכדורסל ניות - מחוסלות. כך עולה מדבריה של הכדורסלנית-מיקצוענית מס' 1 בארץ, ענת דרייגור בת ה-22.

ענת (1.86 מטר), שחקנית ב"אליצור תל-אביב, עוררה סנסציה לפני כשנתיים, כשהחליטה להיער צרפתית קלרמון, להצטרף לשוררותיה, גם שר-החינוך והתרבות, זבולון המר, שניסה להניא אותה מהחלטתה, לא הצליח. ענת הייתה נחושה בדעתה לנסות אתגרים נוספים, שנמצאו רק מעבר לים. על כך היא מספרת: "הרגשתי שהרמה בארץ נמוכה בשבילי. שיחקנו מול קבוצות בליגה הלאומית וניצחנו בהפרשים של 70-90 נקודות, בלי שום עניין ומתח. מראש ידענו שנגנצו!"

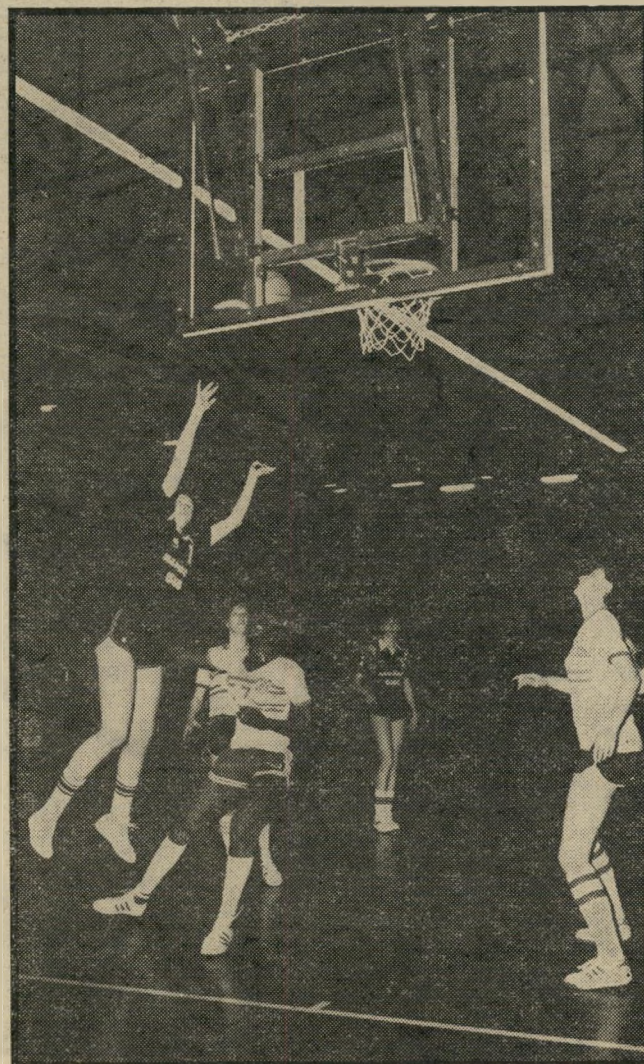
ענת נסעה לצרפת יחד עם חבריה, שחקני-כדורסל בהפעל ירור שלים, חתמה על חוזה עם הקבוצה הצרפתית, שנחשבת לאחת הרבות באירופה, ובמשך כשנה נהנתה ממישחקים ברמה גבוהה ומהכנסה טובה. היא הפכה לשחקנית-הכדורסל המיקצוענית, ברימה בינלאומית, הראשונה בארץ. בגלל איסור חדש שהוטל על הקבוצה הצרפתית נגד שיתוף שחקניות זרות, נאלצה ענת לחזור ארצה, לקבוצתה הישנה. בארץ שמחו לקבל חזרה את הכוכבת שלהם, והיא חזרה לשחק במדי אליצור.

אלא שרמת המישחק הנמוכה נשארה כשהיתה. "יש מישחקים שאני משחקת 20 דקות מתוך 40" טוענת ענת, "כדי לתפוס הפרשים בהתחלה. אחרי-כך אני מתיישבת על הספסל כדי לא לדרת לרמה של השחקניות היריבות."

קבוצות

ברמה אפס

מאמנים וחברי-הוועדה המיקצועית באיגוד-הכדורסל ובנבחרת מודעים לבעיה החמורה, שבליגה משחקות קבוצות חלשות רבות. אך לטענתה של ענת, "אין התייחסות רצינית לכדורסל-נשים בארץ. אין תשור

ענת דרייגור

שורכת את נעליה לקראת המישחק. למטה קולעת לסל בעיצומו של המישחק שבו זכתה קבוצתה, קלרמון, באליפות צרפת לנשים לשנת 1981. מול ענת דרייגור הכושית סילביה סוויני, הנחשבת בין הכדורסלניות הטובות בעולם.

ולכן אין טעם להשקיע. כדורסל לנשים צריך להיות במתכונת של תחביב בלבד."

ענת מתנגדת בחריפות לדיעה זו. לדעתה אנשים שחושבים כך - והם רוב העוסקים בשטח - גורמים לכך שכדורסל הנשים נראה כפי שהוא כיום. היא משוכנעת שספונסור-רציני יכול לפתור הרבה מהבעיות שיש לכדורסל-נשים כיום. בעיקר אם יקים פרויקט לעידוד כדורסל לנערות, כפי שעשה טל ברודי לנערים בעייר-רות-יפתוח.

"מה שמעצבן", מוסיפה ענת כחולת-העיניים, הוא שאף פעם לא צילמו אותנו לטלוויזיה. אני בטוחה שאם יקדישו במבט ספורט זמן קצר לסקירה של מישחקים ושחקניות, המוטיבציה תגדל, ותישומת-הלב תופנה אלינו."

דינה זנז

ליגה הלאומית, כמו בכדורסל-גברים, כדי להעלות את הרמה של המתמודדות: לרכוש שחקניות זרות, כדי לא לנשור מתחרות בינלאומיות, אשר תורמות לנסינון, לביטחון וליכולת השחקניות.

ענת ראתה את המתרחש בתי-הכדורסל-נערות וחרה לה ש-האיגוד מרשה למאמנים לא מיקצועיים וחסרי כל הכשרה לאמן נערות. היא דורשת פיקוח.

נשים לא

מכניסות כסף!

תגובתנו של עסקן בהנהלת איגוד-הכדורסל הינה דוגמה להתייחסות ההנהלה כולה לספורט הנשים בישראל. אמר אותו עסקן: "נשים לא מכניסות כסף,

